

Tomaž Brejc:

NAGOVOR

Če imaš pred seboj dolgo in široko znamenje, izpolnjeno s svetlo pego, ki raste proti tebi, bo težko najti srečanje brez sočasnega obstajanja te pege; prav v tem je marsikaj negotovega, kar nam daje ure in ure trajajočo zabavo; če je to še nekaj, kar izgublja seme svoje barvitosti, potem je že zelo malo resničnih verjetnosti, ki bi ti bile na voljo in tu ni kaj dodati; v osemenjevanju barvne pege je tvoja nedoslednost, zakaj senca, ki jo utegneš misliti, bo krila celoto tvoje misli o barvitosti te pege; a vse ima svojo sončno plat in ta, kljub temu, da nisi sam svoj, ti omogoča, da sedeš v sredino dela, ki ti je odmerjeno, in da se sprostiš v upanju, da si nekaj opraviš.

POSTOPEK

To, da se stvari ponavljajo, je znana stvar; vse, kar je resnično mogoče, mora zapustiti znamenje svoje celotnosti na delcih, ki uvajajo v zbranost vsakega posameznika možnosti, po katerih se vnešene stvari izmerijo s preizkusom lastne opredeljenosti; v tem je to pisanje.

TAKO MIMOGREDE

Menda je skoraj vse, kar je bilo pisanega o romanih, zaznamovano s senco njih samih; v tej senci je skritost množice pomembnih stvari; ko jih skušamo spraviti na dan, se preprosto prevrnejo na nas in težko, da jih znova ugledamo; to traja samo do naslednjega znamenja, ki vonja roman.

KER JE BILO

Bilo je vse zapisano, vse zaznamovano, vse podčrtano, sprejeto ali odklonjeno; tako je postalo mogoče napisati to.